

community

Novoapostolska Crkva širom svijeta

02/2022/HR

Život u zajedništvu

Uvodni članak
Poruka za sve

Služba Božja
Zajedništvo u
Kristu

Crkveni nauk
Stav o životu

Novoapostolska Crkva
International

Poruka za sve

Draga braćo i sestre,

Dobro vam je poznata zgoda kada je Isus u svom zavičajnom gradu Nazaretu čitao u sinagogi okupljenom narodu. Čitao je tekst iz proroka Izaije 61, 1-2 gdje je zapisano: „Na meni je Duh Gospodnji, jer me pomaza. Poslao me da donesem Radosnu vijest siromasima, da navijestim oslobođenje zarobljenicima i vraćanje vida slijepcima, da oslobodim potlačene, da proglasim godinu milosti Gospodnje.”

Pogledao je okupljene ljude i rekao im da se tu zapravo govori o njemu (usp. Lk 4, 21).

Isus je često naglašavao da je on došao radi siromašnih, potlačenih, bolesnih i žalosnih. Upravo je njima bio posebno potreban kao utjeha i nada.

Dobra je to vijest i za sve one koji za sebe mogu reći da nisu siromašni, potlačeni, bolesni ni žalosni. Vrijedi li evanđelje i za njih?

Radosna vijest odnosi se na sve ljude. Isus govori o siromasima, ali i o onima koji su siromašni u prenesenom smislu:

- koji su ponizni i znaju da im je potrebna milost
- koji trpe jer su zbog svog grijeha odvojeni od Boga i oni
- koji su zarobljeni grijehom.

Svima je njima Isus naviještao evanđelje i poslao im apostole da šire evanđelje među svim narodima. I danas Bog još uvijek šalje apostole i sve nas da naviještamo evanđelje.

Evanđelje je namijenjeno svima jer svi pate pod teretom grijeha. Bog nam je dao nalog da govorimo ljudima o njegovoj želji da sve oslobodi i opet ih uvede u zajedništvo sa sobom.

Jedni će prihvatiti evanđelje, drugi neće. Nemojmo se zbog toga obeshrabriti, jer oni neće spriječiti Gospodina da ne dovrši svoje djelo!

Uz srdačan pozdrav

Jean Luc-Schneider

Zajedno u Kristu

Novogodišnju službu Božju
Veleapostol je održao 2. siječnja
u crkvi u Gifhornu u Njemačkoj

Djela apostolska 2,44

*Svi koji prigriše vjeru
držahu se zajedno i sve
im bijaše zajedničko*

Ljubljena braćo i sestre, zahvalni smo dragome Bogu da smo se odmah na početku ove nove godine mogli opet okupiti i što smijemo slaviti ovu službu Božju, premda još uvijek na neuobičajen način. Svjestan sam da prilike na početku ove nove godine ne odgovaraju našim željama. Svi bismo mi željeli da su okolnosti drugačije. Sav je život još uvijek snažno obilježen pandemijom i sve je oko nas neuobičajeno i složeno. Dragi braćo, naš program za godinu 2022. ostaje, međutim, nepromijenjen. Naš program jest i ostaje da se pripremimo na ponovni dolazak našeg Gospodina i Učitelja Isusa Krista. Ove riječi nisu fraza, već njima posve svjesno želim naglasiti da se ništa ne mijenja u našem planu! Očekujemo Gospodinov ponovni dolazak i pripremamo se na njega. Ne smijemo dopustiti da brige, teška svakodnevnica, pandemija i sve što je prati uguši u nama božanski život. Moramo stoga biti oprezni i ne dopustiti da se to dogodi! Očito se radi o nečemu veoma ozbiljnom tako da moramo biti odgovorni, razumni, ali i puni

pouzdanja u Boga, svjesni da radimo svoj dio, a dragi Bog svoj. Ništa nas, međutim, ne smije spriječiti u našoj namjeri da se pripravimo na Kristov ponovni dolazak. Vidim pritom i opasnost da takve okolnosti potpuno prevladaju i da nas posve zaokupe. To si ne smijemo dozvoliti! Draga braćo i sestre, sjetite se svojih roditelja, baka i djedova koji su doživjeli ratna vremena. Ne želim sada ovdje dramatizirati, ali tada su ipak bili drugačiji uvjeti. Unatoč svemu oni su se ustrajno pripremali na Gospodinov ponovni dolazak. Mislim i na mnogu našu braću i sestre u drugim zemljama gdje je situacija mnogo teža od ove naše kao, primjerice, u Zapadnoj Africi, u Maliju, Bukini Faso gdje većina naše subraće živi u stalnom strahu i neizvjesnosti zbog napada raznih vjerskih ekstremista. Iz osobnog iskustva svjedočim da se i oni ustrajno pripremaju na Gospodinov dolazak. Mislim i na našu braću i sestre u Mianmaru i Južnoj Americi koji također žive u veoma teškim i rizičnim okolnostima. Mislim i na subraću u Njemačkoj koji su na teškim kušnjama uslijed bolesti i na one koji su u nevolji izazvanoj raznim ružnim vijestima koje se smjenjuju jedna za drugom. I od njih se naravno očekuje da ne posustanu u pripremi na Gospodinov dolazak. Sve što vrijedi za njih, vrijedi i za nas. Ne želim dalje o tome, već samo pozivam na oprez. Trebamo se pritom voditi razumom, biti odgovorni i imati pouzdanja u Boga kako nas ništa ne bi spriječilo u našem nastojanju da nam ponovni dolazak Isusa Krista ne bude uvijek na prvom mjestu. Na njega se trebamo pripremiti bez obzira na sve!

Čekamo da Gospodin Isus dođe i da nas uzme k sebi. Posebno sam naglasio riječ „nas“, jer Gospodin ne dolazi da bi k sebi uzeo samo određeni broj dragih mu i dobrih pojedinaca. Naprotiv, on dolazi da sa sobom povede jednu zajednicu, zajednicu vjernika koja je po djelovanju Duha Svetoga uspjela postati jedno u Kristu. Ona je njegova zaručnica po koju dolazi. Zbog toga naše geslo za ovu godinu glasi: „Zajedno u Kristu“. Želimo biti u vječnom zajedništvu s Bogom. A tko sve pripada toj njegovoj zaručnici? Pripadaju joj oni koji su ispunjeni njegovim životom i žive u skladu s njegovom voljom, koji se trude već danas gajiti zajedništvo s Bogom. Oni će tada biti uvedeni

Božanski život je život u zajedništvu

u vječno zajedništvo s Bogom budući da već danas teže za njim i žele biti ispunjeni njegovim životom. Već sam često puta naglasio da je božanski život po definiciji život u zajedništvu. Trojedini Bog je Bog zajedništva Oca, Sina i Duha Svetoga. Nije to neko veliko otkriće nekog teologa, to je božanska istina. Ta istina krije u sebi neizmjereno veliko bogatstvo. Bog, Otac, Bog, Sin, Bog, Duh Sveti – tri osobe koje su u stalnom odnosu i koje uvijek djeluju kao jedno biće. Bog je stvorio čovjeka na svoju sliku, što također dolazi do izražaja: stvorio je čovjeka kao pojedinca, stvorio ga je kao muško i žensko koji trebaju živjeti u jedinstvu. Oni su istog bića, iste naravi i potrebni su jedno drugome i trebaju živjeti u uzajamnom zajedništvu ali i u zajedništvu s Bogom. I sve dok su živjeli tako, vršili su volju Božju. Bili su u zajedništvu s Bogom i međusobno. Sve se promijenilo njihovim padom u grijeh, i ta je promjena bila po volji Božjoj. Što Sin Božji želi svojoj zaručnici? Oče, daj da budu jedno kao što smo i mi jedno. To je dokaz da božanski život - znači život u zajedništvu. Želimo biti ispunjeni tim

božanskim životom i biti jedno s Bogom, ali i u zajedništvu s drugim ljudima sa željom da jedinstvo vjernika bude sve snažnije i sve očitije.

„Zajedno u Kristu“ znači također da se poput prvih kršćana uvijek okupljamo i zajedno slavimo službu Božju. Djela apostolska izvješćuju da su prvi kršćani, nakon što su bili primili dar Duha Svetoga, osjećali potrebu da budu zajedno. Živjeli su zajedno i sve im je bilo zajedničko. Redovito su odlazili u hram i tamo sudjelovali na židovskom bogoslužju i potom se okupljali po kućama da bi zajedno kao kršćani slavili i blagovali Svetu večeru. Članovi zajednice u Jeruzalemu su se trudili, za razliku od drugih zajednica kasnije, da im sve bude zajedničko i da nitko ne oskudijeva. U naše vrijeme to nije tako. Svatko može imati vlastito osobno vozilo, svoju vlastitu imovinu – ne radi se ovdje o zemaljskim, već o duhovnim bogatstvima. Imamo mnogo zajedničkoga. Imamo isti poziv, istu vjeru, istog Gospodina i Učitelja i imamo isti cilj: Krist nam je sve u svemu! Budući da nam je toliko važno to zajedništvo, osjećamo potrebu okupljati se i biti u zajedništvu s Bogom i s drugim ljudima na službi Božjoj. Pavao tako poziva vjernike da trebaju imati isti osjećaj i želju da se okupljaju kako bi jednodušno jednim ustima slavili Boga.

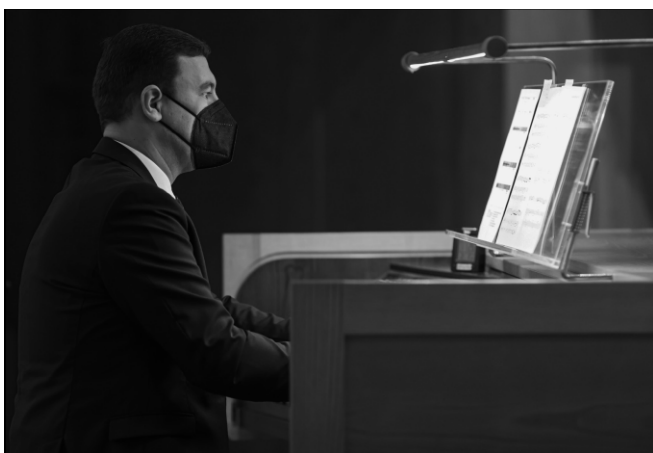
To znači da oni koji su povjerovali, koji su primili dar Duha Svetoga, kao i Crkva koja je ispunjena Duhom Svetim, trebaju biti jednodušni i okupljati se da bi jednim ustima hvalili i slavili Boga. Drugim riječima, svi oni osjećaju potrebu da zajednički dožive službu Božju i hvale Boga, da ga časte i slave, jer imaju toliko zajedničkoga. Gospodin nas poziva da se okupljamo, jer želi s nama moliti, želi s nama jesti, želi nas učvrstiti kao što je to činio sa svojim učenicima. Dođite svi k meni! On brine o nama, on je među nama.

Još nekoliko osobnih riječi: Sudjelovanje na službi Božjoj ima i svoju društvenu dimenziju. Nemojte me krivo shvatiti. Radi se naprosto o ljudskoj naravi. Kada žele poslati neku poruku do koje im je stalo, ljudi znaju da neće imati velikog uspjeha ako to učine sami. Što čine da bi što više ljudi saznalo za njihovu ideju? Skupljaju potpise ili organiziraju demonstracije, izlaze na ulicu – zajedno, kolektivno – jer znaju da će tako imati veći utjecaj. Ako to učine svi zajedno, ako svi potpišu njihovu peticiju,

Sudjelovanje na službi Božjoj ima i svoju društvenu dimenziju

ako svi pošalju isto pismo, ako potom svi marširaju i zajedno demonstriraju, narod će ih primijetiti. Svjesni su da zajedno mogu postići mnogo više. Draga braćo i sestre, kao kršćani želimo posvjedočiti da ne prihvaćamo da svijetom zavlada zlo. Mi smo protiv vlasti zla. Mi smo za vladavinu Isusa Krist. Lijepo je ali nema mnogo koristi ako svatko od nas na svom mjestu svjedoči, a kršćani ne dolaze zajedno na službu Božju. U tom smislu ima i sudjelovanje na službi Božjoj svoju društvenu dimenziju. Kršćani svjedoče da se ne slažu s onim što se danas događa oko njih, da se bore protiv zla, a za Krista te da na službi Božjoj doživljavaju pravo zajedništvo.

Poruka ide još i dalje. Na službi Božjoj svatko sjedi na svom mjestu, može se kratko pozdraviti s drugima, ali time nije iscrpljen sadržaj koji taj događaj čini toliko značajnim. Pored svega toga moramo još naučiti živjeti u zajedništvu. To je prvi sljedeći korak. Živjeti u zajedništvu znači znati i moći prevladati sve

što nas razdvaja. Mnogo ima detalja koji nas razdvajaju, što je potpuno normalno. Svi smo mi različiti, svatko ima svoje razmišljanje, ima svoje ideje, svatko ima svoj put i način kako nešto obavlja, i to je također potpuno razumljivo. Moramo samo naučiti kako se u svemu tome ponašati. To ne znači da se moramo odreći vlastitog identiteta i da se svi moramo ukalupiti u jedan obrazac, svi postati jednaki. To nije svrha ni cilj poziva na zajedništvo. Moramo samo naučiti prihvaćati bližnjega i susjeda koji je drugačiji od nas.

U ovo zadnje vrijeme primjećujem da ljudi sve više i više na pogrešan način koriste sredstva komunikacije. Nikada još nije bilo toliko mogućnosti i načina komunikacije među ljudima. A što ljudi rade? Postoji nešto što mi sve više i više upada u oči: ljudi su zapravo povezani samo s onima koji razmišljaju kao oni sami i koji su im slični. Ovdje je jedna grupa, tamo je druga grupa; pripadnici jedne grupe razgovaraju međusobno, a pripadnici druge grupe isto tako samo sa svojim

sumišljenicima. Svaka je grupa usredotočena samo na sebe! To nije smisao suživota. Mi naprotiv trebamo naučiti prihvaćati bližnjega odn. susjeda koji je drugačiji od nas i pomiriti se s tom činjenicom. Pritom nam nije jedini cilj mir i sloga. Moramo znati i dokazivati da je ono što nam je zajedničko mnogo važnije od onog po čemu se razlikujemo. U tome je prekretnica.

Imamo mnogo zajedničkoga: imamo jednu budućnost, jedan poziv, jednu zadaću, jednu vjeru; imamo istog Gospodina i Učitelja. Krist nam je sve! Sve nam je to mnogo važnije od vlastitog mišljenja i vlastite posebnosti. Golem problem vidim u tome da su pojedincu osobno mišljenje i osobni stav važniji od svega onoga što ima zajedničko sa svojim bratom, a to su Krist, vjera i budućnost. Braćo i sestre, to nije dobro! Nastojmo prevladati razlike i tako jasno pokazati da nam je Krist najvažniji i to svima zajedno! Živjeti u zajedništvu znači biti spreman / spremna dijeliti. To je počelo već kod Ivana Krstitelja. On je naime Židovima sasvim otvoreno rekao da onaj tko ima dvije haljine treba jednu dati onomu koji nema nijedne. Njegove riječi nisu baš pozitivno odjeknule, a danas bi možda zvučale još neprihvatljivije. Ne radi se ovdje o novcu, kući ili autu – radi se o stavu. Već je tada Duh Sveti po Ivanu Krstitelju želio skrenuti ljudima pažnju na njihovog bližnjega i susjeda i na njegove nevolje i uputiti ih da su dužni na njih reagirati. Što se krije iza te poruke? Čovjek ne smije misliti samo na sebe, već mora prevladati egoizam i egocentričnost te uočavati potrebe bližnjega i na njih reagirati. To znači biti kršćanin! Moramo biti u stanju gledati malo dalje, prema generaciji koja dolazi. I to je velika zadaća našeg društva.

Svaka generacija ima svoje potrebe, ima drugačije želje i svaka se sebično bori za svoje interese. Pogledajmo malo preko granica svoje generacije, pogledajmo na potrebe generacije prije nas i na one poslije nas i nastojmo nekako pomoći! Pogledajmo što se događa izvan naše zajednice, pogledajmo i izvan granica svoje države! Kakve su tamo potrebe i što možemo učiniti da ih ublažimo? Živjeti zajedništvo - Pavao ga opisuje na predivan način. Posegnuo je za slikom tijela Kristova. Divno je njegovo objašnjenje, predivna slika je njegova slika o životu u zajedništvu: tijelo Kristovo. Veoma jasno kaže kako oko ne može reći da mu ruka nije potrebna. Glava ne može reći da joj noga nije potrebna. Bog je čovjeku namijenio život u zajedništvu, jer zna da udovi čovjekovog tijela moraju obavljati određenu zadaću, a sami za sebe to nisu u stanju. Ako Kristova zajednica treba obaviti neku zadaću, ona to mora činiti u zajedništvu. Pojedinaac ne može sam obaviti zadaću koju mu je Isus namijenio. Možemo je obaviti samo zajedno kao Crkva, kao zajednica Isusa Krista. Za to nam je potrebno zajedništvo Tijela Kristova. To posebno vrijedi za odnos između dušobrižnika i zajednice. Ne može dušobrižnik biti na jednoj strani, a zajednica na drugoj. To znači da zajednica ne može bez dušobrižnika, bez svećenika, a niti se službenici mogu brinuti samo za svoje spasenje bez zajednice. Ne ide jedno bez drugoga. Drugačije ne može funkcionirati. Uzajamno se podupiru i mole jedan za drugoga. Veoma je lijepo i jasno rečeno u Bibliji da jedan sije, a drugi žanje. Dakle, različite su zadaće i odgovornosti, ali je radost zajednička. Draga braćo i sestre, svatko u zajednici ima svoju zadaću, svako snosi svoju odgovornost. Jedan ima jedne, drugi ima druge darove i po njima se razlikuju i nadopunjuju. Jedan ima svoju zadaću, drugi ima drugu zadaću i one se razlikuju. Ako svatko na svom mjestu obavlja svoju zadaću, zajedno se radujemo i to u Kristu.

Draga moji, zajedništvo znači također biti spreman drugome dati, ali isto tako – i to je veoma značajno – mora biti spreman od drugoga i primiti. Netko bi pritom mogao reći da je jednostavno primiti od drugoga ali to baš i nije tako. Primijetio sam da sve

Pomoćnik okružno apostola Helge Matschler

više i više ljudi nije baš spremno primiti od drugoga. Žele biti neovisni. Ne žele se vezati. Žele uživati u svojoj neovisnosti. Drugim riječima, radije će imati manje, nego da drugome budu dužni. Takvo razmišljanje proizlazi iz razvoja društva koji je u suprotnosti sa slikom Tijela Kristova a time i s voljom Božjom. Volja je Božja da dajemo ali i da primamo, da budemo ponizni i da priznamo da ovisimo o drugima.

To je sastavni dio života u zajedništvu. Nastojmo i tijekom 2022. godine sačuvati svijest da živimo u zajedništvu i nastojmo svladavati sve što razdvaja, jer je za nas najvažnije ono što nam je zajedničko: jedan Gospodin, jedan cilj, jedan Duh i jedan poziv! I nadalje možemo imati drugačije mišljenje i drugačije stavove – i to se neće promijeniti. Ja ću ostati Hrvat, ti ćeš ostati Nijemac – i to je potpuno u redu. Najvažnije je ono što nam je zajedničko. Razmislit ćemo također kako da još više i intenzivnije dijelimo darove što ih imamo. Nastojmo uočavati nevolje bližnjega i susjeda u svakom pogledu i pomagati mu, i nastojmo služiti kao Tijelo Kristovo. Zajedno obavljajmo zadaće, pomažimo jedan drugome i budimo spremni primiti sve što nam bližnji nudi!

Četvrti i zadnji aspekt tog zajedništva je zajedništvo živih i mrtvih. Ono je također nešto veoma lijepo, jer ne živimo u podijeljenom svijetu. Tu je samo jedna zajednica, samo jedna Crkva, vidljiva i nevidljiva, živi i mrtvi. Vraćam se na već spomenuto, na prošle generacije koje su sijale ono

Apostol Ralf Vicariesmann je govorio o tome da moramo njegovati zajedništvo s drugim ljudima (gore)

Veleapostol je udijelio blagoslov uz zlatni jubilej braka apostola Edmunda Stegmaiera i njegove supruge Gerde (desno)

što mi danas žanjemo. Mi danas živimo od njihovog rada, od njihovih žrtava, od onoga što su one sagradile. One su sijale, a mi žanjemo i radost je zajednička. I za duše na onom svijetu vrijedi da imaju jedno tijelo, da pripadaju jednoj Crkvi, da imaju jednog Duha, Duha Svetoga, jedan kruh, Svetu večeru na ovom i na onom svijetu, da imaju budućnost, da imaju vjeru. Kada mislimo na svoje drage na onome svijetu, vidimo ih kakvi su bili ranije, ali to više ne odgovara istini. Na ovaj ili onaj način oni su na svakoj službi Božjoj i osjećaju posljedice djelovanja Duha Svetoga. Oni se nisu zaustavili, već su krenuli s nama. Nisu ostali pri svom razmišljanju od prije deset ili pedeset godina, Duh Sveti ih je pokrenuo, a uvjeti za pripremu i za rast u zajedništvu su ostali isti na ovom i onom svijetu. Toga trebamo uvijek biti svjesni. Kada nas pogledaju, neće se uzбудiti i reći nam da su se stvari danas promijenile. Nauk Duha Svetoga je ostao isti i ja vjerujem i apsolutno sam uvjeren da ga slijede zajedno s nama. Osim toga, slušaju istu riječ Božju kao i mi. I njihov je stav identičan našem stavu danas – ili onome kakav bi trebao biti ako slijedimo Duha Svetoga. Jedan Duh, jedna budućnost, jedna radost.

Nije li lijepo biti ispunjen takvim pouzdanjem? Ovdje se ne radi o razdvojenim svjetovima. Postoji vidljivi i nevidljivi, ali naši dragi s onoga svijeta su

zajedno s nama. Oni doživljavaju istu službu Božju, idu istim putem i imaju isti cilj. Kada Gospodin opet dođe, uzet će nas, žive i mrtve, k sebi i mi ćemo tada biti jedno srce i jedna duša. Tada ćemo imati svoga duha, svoju dušu, i opet ćemo imati jedno tijelo, uskrslo tijelo. Naša duša neće poput anđela lebdjeti zrakom, opet ćemo imati tijelo po kojem ćemo se prepoznavati; ostat će naša osobnost, naš identitet, a nestat će samo ono ružno. Tada ćemo biti potpuno u Kristu, u vječnom zajedništvu s njime. Braćo i sestre, to je naša budućnost. Neka nas ne zavede ono što se oko nas događa! Situacija je naravno ozbiljna, ali opet ne toliko da bismo zaboravili da naš Gospodin dolazi uskoro! Amen!

SREDIŠNJA MISAO

- Učiti se živjeti u zajedništvu dio je naše duhovne pripreme na Kristov ponovni dolazak.
- Učimo se kako prevladati naše razlike, kako se uzajamno pomagati i kako zajedno služiti Kristu.

Sačuvati život kad god je to moguće

Premda bi u nekom pojedinačnom slučaju moglo biti razumljivih razloga za prekid trudnoće, zbog dalekosežnih posljedica takve odluke stav Crkve bi trebao imati posebnu težinu.

Pod prekidom trudnoće podrazumijevamo ciljani prekid uredne i ničim narušene trudnoće. Tim se postupkom ubija embrij odnosno fetus. Dozvoljen prekid trudnoće je društveno i moralno sporna tema. Pritom se raspravlja o pravu na život embrija odn. fetusa, o pravu žene na samoodređenje, autonomnoj odgovornosti roditelja i vjerskim zabranama kao i o etičkim stavovima. Rezultat takvih rasprava su obično različite ocjene i pravne regulative.

Pored zdravstvenih rizika uslijed prekida trudnoće zahvat može imati i psihičkih posljedica. Zbog

toga bi majka odn. roditelji prije odluke trebali detaljno razmisliti o medicinskoj prognozi kao i socijalnim i psihičkim aspektima trudnoće odn. prekida trudnoće.

Zagovornica života

Život je dar Božji. Ljudski život treba štititi i sačuvati. Novoapostolska Crkva je zagovornica života. Život počinje sjedinjenjem jajne i sjemenske stanice. Oplođena jajna stanica je već jedinstven život koji bi trebao uživati pravo na zaštitu. Nikada se ne smije zanemariti ni djetetovo

pravo na život. Djeca su sa stanovišta kršćanske vjere dar Božji i svaki je čovjek dio Božjeg plana, od Boga stvoren i ljubljen. Valja smatrati da je trenutkom začeća, to jest oplodnjom jajne stanice u novo stvorenje ušla i duša.

Kršenje pete zapovijedi

Novoapostolska Crkva odbacuje prekid trudnoće jer je to kršenje pete Božje zapovijedi. Težina krivnje pred Bogom koja iz toga proizlazi može biti veoma različita; mjeriti ju može jedino Bog. Pritom je presudno koliko je grešnik znao i zašto se odlučio za taj postupak; i određeni utjecaji mogu isto tako igrati izvjesnu ulogu, kao primjerice, opća životna situacija, društvene strukture, državno - pravne norme i osobne nevolje.

Iskustvo nas uči da se i kod kršćanskih vjernika javljaju razmišljanja o prekidu trudnoće. Razlozi za prekid trudnoće su veoma individualni, ali isto tako ovise i o stavu društva o tom pitanju.

Ako bi prema liječničkom nalazu majka, iznoseći svoju trudnoću, ugrozila svoj život, treba spasiti majčin život. I u tom je slučaju prekršena peta zapovijed Božja, ali je krivnja u takvom slučaju manja. Kod drugih motiva i pobuda za prekid trudnoće može doći do alternative roditi dijete i nakon rođenja dati ga na posvajanje.

Osobna odgovornost i dušobrižništvo

Zbog dalekosežnosti odluke trebalo bi se posavjetovati s apostolom, koji će pružiti dušobrižničku skrb i podršku. Majke odnosno parovi koji su detaljno razmotrili medicinske, osobne i teološke stavove, mogu biti uvjereni da će Crkva poštovati njihovu odgovornu odluku za ili protiv prekida trudnoće te da će ih i nadalje bez predrasuda dušobrižnički pratiti. Iz svog saznanja o grijehu i krivnji i s njima povezanim posljedicama Crkva u slučaju prekida trudnoće savjetuje roditeljima da ispovijede počinjeni grijeh i mole Boga za oprostjenje. Prekid trudnoće je, društveno gledano, osjetljivo područje. Dušobrižnikova obaveza čuvanja tajne od iznimno je velikog značenja.

Životna opasnost za ženu

Ukoliko se dijagnosticira da trudnoća nosi sa

sobom sigurnu i nedvojbenu opasnost za ženu, Crkva odstupa o svojih ozbiljnih promišljanja protiv prekida trudnoće i zagovara spašavanje majčina života. Moguće je da u odgovarajućim situacijama liječnici možda predlože prekid trudnoće već iz sigurnosnih razloga i prije nego li je nastala opasnost za život majke. U takvom je slučaju potrebno i umjesno dobro odvagnuti i procijeniti stanje.

Teška oštećenja djeteta

Razlozi teškog oštećenja djeteta mogu biti genetski poremećaji, poremećaji kromosoma kao i utjecaji izvanjskih faktora za vrijeme trudnoće kao alkohol, zarazne bolesti ili nuspojave uzimanja lijekova. U mnogim zemljama postoje medicinske upute prema kojima kod povećanih rizika, primjerice kod poznatih nasljednih bolesti ili kod starije životne dobi majke liječnici moraju savjetovati da prihvati pretporođajnu (prenatalnu) dijagnostiku. Takvom se dijagnostikom provjeravaju mogući poremećaji u trudnoći. Ona ne može obuhvatiti sve moguće urođene bolesti a naročito ne stupanj oštećenja. Jednako tako ne može niti jamčiti da će se roditi zdravo dijete.

U nekim zemljama već postoji obaveza da se uoči uspostavljanja dijagnoze obavi detaljno savjetovanje o mogućnostima i posljedicama takve pretrage kako bi se i na taj način majci odnosno roditeljima olakšalo donošenje odluke. Roditelji imaju pravo „ne znati“ tako da mogu odbaciti ponuđene kontrole. Dijagnosticira li se neki poremećaj s teškim tjelesnim i / ili duševnim smetnjama i s njime upozna roditelje, ovi često spontano pokazuju reakcije žalosti i utučenosti. Razorena je nada u zdravo dijete, oni ga „gube“ i u prvom trenutku odbacuju hendikepirano dijete. U takvoj situaciji može biti preuranjen savjet da se prekine trudnoća. Početni negativni stav roditelja prema hendikepiranom djetetu može se, naime, tijekom trudnoće promijeniti tako da ga kasnije ipak prihvate s ljubavlju.

Iz iskustava kroz razgovore s ljudima s posebnim potrebama i s njihovim obiteljima može se konstatirati:

- život po sebi je dragocjen unatoč određenim nedostacima.

- život može biti ispunjen unatoč nekim posebnim potrebama.
- ljudi s nekim nedostatkom u pravilu cijene svoj život tako da mogu biti sretni unatoč svemu.
- roditelji često razvijaju i osjećaju posebnu ljubav prema djeci s posebnim potrebama.
- bolesni ljudi ili ljudi s posebnim potrebama znaju često puta razviti neke posebne sposobnosti. Ljudi s Downovnim sindromom su u stanju, primjerice, razviti socijalne osjećaje koji mogu obogatiti život dotične obitelji.
- dijete s posebnim potrebama može učvrstiti brak odn. obitelj.
- kontakt s obitelji sa sličnim slučajem kao i s grupama za samopomoć može biti od koristi.

Prilikom uspostavljanja preporođajne dijagnoze posebno se procjenjuje nedostatke koji su nespojivi sa životom nakon rođenja ili s kojima bi dijete nakon kratkog vremena umrlo. Liječnička struka u takvom slučaju često predlaže prekid trudnoće.

Premda i postojali, ljudski gledano, shvatljivi razlozi za odbacivanje djeteta s teškim nedostacima, trebalo bi zbog dalekosežnosti odluke potražiti i mišljenje Crkve. Ako postoji želja za razgovorom sa svećenikom, apostol je na raspolaganju i on će organizirati dušobrižničku njegu. Načelno treba ustvrditi da se ubijanje bolesnih ljudi ili onih neželjenih protivi kršćanskom nauku. Ovdje valja spomenuti i ubijanje života koji bi vjerojatno nakon rođenja umro odn. živio tek neko kratko vrijeme. Dušobrižnik treba neovisno o donijetoj odluci jamčiti bezuvjetno došobrižništvo puno razumijevanja.

Trudnoća nakon silovanja

Silovane žene su po pravilu tjelesno i duševno povrijeđene i često trpe od posttraumatskog šoka. Ponovno proživljavanje situacije iskazuje se u noćnim morama, emocionalnoj otupljenosti, bojažljivosti, razdražljivosti, strahovima i izbjegavanju socijalnih kontakata kao i seksualanog odnosa. Ako nakon silovanja slijedi još i trudnoća dijete može još pojačati ponovno proživljavanje situacije. I majčina agresivnost prema silovatelju i njezino ogorčenje mogu se usmjeriti (većinom

nesvjesno) prema neželjenom djetetu. Ako je žena svega toga svjesna, kompleks krivnje može dovesti do daljnjih psihičkih smetnji. Takva psihička napetost može značajno utjecati na razvoj djeteta.

Kod dušobrižničke skrbi o silovanoj ženi može doći do značajnih problema:

- Zbog njezine sputanosti da govori, posebno s muškarcem / dušobrižnikom. (Bilo bi dobro kada bi Crkva imala školovane sestre kao sugovornice
  - u takvim slučajevima.)
  - Njezino samopouzdanje može biti slomljeno.
  - Može se osjećati prljavom.
- Neke se žene bez potrebe osjećaju sukrivcem.

Načelno treba izbjegavati tražiti nekakvu krivnju za silovanje kod žene. Preporuča se psihoterapeutski tretman silovane žene i nije dobro odvracati ju od kaznene prijave. Dušobrižnici su zagovornici začetog života. Stoga trebaju pokazati s jedne strane najveći mogući obzir prema ženinom doživljaju, a s druge strane trebaju razmatrati i mogućnost rođenja djeteta kao i mogućnost davanja djeteta na posvajanje.

Žene pod skrbništvom

Teški duhovni ili duševni bolesnici ne mogu zbog svog oboljenja preuzeti nikakvu odgovornost sami za sebe tako da neki zakonski zastupnik mora biti ovlašten preuzeti za njih odgovornost (roditelj ili staratelj). U takvim slučajevima nije u pravilu moguće da tako oboljeli kao otac ili majka skrbe za dijete.

U takvim situacijama valja dobro razmisliti da li bi iz navedenih razloga netko mogao preuzeti odgovornost za majku i dijete.

Crkva se neće odreći svog stava o životu, ali će uvijek poštovati odluku koju su donijele odgovorne osobe.

Trudnoća maloljetnica

Kod trudnoće maloljetnice može doći do znatnih problema, posebno ako je još u fazi obrazovanja i nije potpuno sazrela. Često puta takva trudnica nema osobnih prihoda tako da u pravilu ne može sama brinuti o svom djetetu te u takvom slučaju odluku o nastavku trudnoće rijetko kada može donijeti sama trudnica.

Da bi se takvoj trudnici pomoglo i da bi se novi život mogao prihvatiti treba u promišljanje o nastaloj situaciji uključiti i oca djeteta i njegove roditelj kao i roditelje trudnice. Trudnica mora svakako za to dati svoj pristanak. Savjetovališta trebaju dati uputu kako priskrbiti financijske poticaje i socijalnu potporu.

Prekid trudnoće i krivnja

Prekidi trudnoće su u pravilu kršenje pete zapovijedi Božje. Odgovornost za prekid trudnoće snose oba roditelja. Krivnja pred Bogom povezana s tim grijehom može kod pojedinih slučajeva biti veoma malena. Praktična iskustva pokazuju doduše da se u većini prekršitelja javljaju duboki osjećaji krivnje. Molitva Bogu za oprostjenje i milost može pomoći ženi da psihički i emocionalno preboli prekid trudnoće.

Posvajanje kao alternativa

Kao alternativa planiranom prekidu trudnoće postoji i mogućnost dati dijete na posvajanje. Kod posvajanja uspostavlja se odnos roditelj – dijete bez obzira na podrijetlo. Pored uobičajenih anonimnih ili inkognito-posvajanja kod kojih nema nikave veze između bioloških roditelja i djeteta i djetetove nove obitelji, postoji i mogućnost „poluotvorenog posvajanja“ kada se između bioloških roditelja i djeteta putem pisama i / ili fotografija preko neke neutralne pošte može održavati kontakt. Kod „otvorenog“ posvajanja poznaju se biološki roditelji i posvajatelji i ostaju trajno u vezi. Takva su posvajanja često uobičajena unutar obitelji ili među poznanicima i prijateljima.

Prevenција putem zaštite

Planiranje obitelji metodama ili lijekovima koji spriječavaju spajanje jajne stanice i spermija Crkva podržava kako bi se spriječila neželjena trudnoća s mogućim negativnim posljedicama.

Sažetak

Novoapostolska Crkva je zagovornica života. Već je oplođena jajna stanica individualan život koji bi trebao uživati pravo na zaštitu. Novoapostolska Crkva odbacuje prekid trudnoće jer je to kršenje pete Božje zapovijedi. Težina krivnje pred Bogom koja je s time povezana može već prema životnim okolnostima počinitelja biti veoma različita. Premda i bilo, ljudski gledano, razumljivih razloga za prekid trudnoće, treba zbog dalekosežnosti takve odluke pridati značenje i mišljenju Crkve. Majke odnosno parovi koji su detaljno razmotrili medicinske, osobne i teološke stavove, mogu biti uvjereni da će Crkva poštovati njihovu odgovornu odluku za ili protiv prekida trudnoće te da će ih i nadalje bez predrasuda dušobrižnički pratiti.